

[Rahbæk Møller]

jelse, og det er den skatteforhøjelse af alle, der virker mest asocialt. De fleste andre stramninger kan udformes, så de rammer de stærkeste skuldre hårdest, men netop en momsforhøjelse vil virke stærkest på dem med de mindste indkomster, fordi det simpelt hen er dem, der bruger den største del af indkomsten til et momsbelagt forbrug.

Der bliver givet sociale kompensationer, siges der, og det er også rigtigt for nogle gruppers vedkommende, men specielt lavtlønsfamilier bliver ramt med den fulde vægt af denne asociale skat.

Det er forbløffende at høre CDerne rose sig af, at det er dem, der har fået denne asociale skatteforhøjelse med i forliget, og det er forbløffende, at 3 andre partier er gået med.

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg skal ikke henfalde til den vane, som medlemmer, der møder her med årelang politisk og økonomisk erfaring, har tillagt sig, nemlig at belære andre om, hvordan de burde optræde i en sådan situation. Det skal jeg helt afstå fra. Stillet over for så årelang erfaring må vi andre naturligvis bøje os, det er klart.

Men jeg skal bare korrigere, når det er mere end antydnet, at ministeren skulle have vildledt støttepartierne i denne sag, eller at støttepartierne måske ikke var så kloge, at de kunne gennemskue det hele. De kunne ikke rigtig læse, men når de fik læst tingene, gik det nok op for dem, hvor forfærdeligt det var. Hvor kan man stå og sige sådan noget vrøvl, rent ud sagt? Tror man da virkelig ikke, at dette er nemt gennemskueligt? Vi har jo gode steder at søge oplysning. Jeg skal gerne oplyse, hvor vi har hentet vores bedømmelse af disse ting fra. Det har vi fra forliget i 1977. I 1977 blev der indgået et forlig mellem de såkaldte gamle partier, venstre, konservative, radikale og socialdemokraterne. Hvad var det, man ville med det forlig? Det sagde man i formålsparagraffen. Der sagde man, at man ville stabilisere valutastillingen, man ville hindre omkostningsstigninger, og man ville skabe forudsætning for et lavere renteniveau. Det var det, man ville. Hvilke midler valgte man? Man valgte at hæve momsen med 3 pct. fra 15 pct. til 18 pct. Man valgte at sætte benzinafgiften, omsætningsafgiften på biler og oliepriserne i

vejret og at indføre en charterafgift. Det var, hvad man valgte i 1977 med det formål at opnå de nævnte ting. Og så siger i dag den konservative ordfører, at man kunne ikke have valgt værre midler. All right, vi tillod os at tro, at da man dengang syntes, det var så klogt, var der nok ikke andet at gøre. Vi stemte dengang imod afgiftsforhøjelsen på biler, og den er gledet ud denne gang. Det gjorde den ikke dengang, da blev den med de 4 partiers stemmer gennemført.

Jeg må ganske give ret i, at det er meget nemt at fortælle, at man ville have gjort noget, hvis man havde haft flertal, især når man er så langt fra flertallet, som man er. Men det tæller bare ikke. Det afgørende er, at der måtte ske noget. Dette er sandelig ikke de vises sten, men den findes heller ikke. Der findes ikke to vismænd, der er enige om, hvad der skal gøres. Der findes ikke den økonomiske ekspertise, der kan fortælle, hvordan Danmark skal optræde, når de varer, vi sælger, falder i pris eller ikke stiger nok i pris og de varer, vi skal købe, stiger i pris. Hvad vi skal gøre i den situation, er der ingen vismand der kan fortælle os. Det eneste, vi selv ved, er, at vi skal holde igen. Men her kommer den store misforståelse. Hvem er det, der skal holde igen? Ja, naturligvis skal vi holde igen i folketinget, og det er det, vi prøver på, men det hjælper ikke på valutastillingen, det hjælper på vores egen økonomiske situation. Vi skal sætte de offentlige udgifter ned, fordi vi skal sætte statsunderskuddet ned; ellers konkurrerer vi ude på pengemarkedet og presser renten i vejret, det er korrekt.

Det er klart, at en vismand må være blevet misforstået, hvis man tror, han har sagt, at det ikke hjælper en tøddel at spare, for selvfølgelig gør det det, men det hjælper bare ikke på valutastillingen. Det er det andet problem. Når det drejer sig om valutastillingen, er det ikke folketinget, der skal spare, så er det borgerne, der skal spare, for det er ikke folketinget, der bruger udenlandsk valuta, det er borgerne, der bruger udenlandsk valuta. Det er dem, der køber varer i udlandet, det er ikke folketinget. Det er derfor, en forhøjelse af momsen er nødvendig og gavnlig i denne situation – det er den ikke i alle, men det er den i denne situation. Det er understreget af SFs ordfører, at forhøjelse af momsen tvinger en meget, meget stor del af